

Dzīvības maize

25 Un, atraduši Viņu otrā malā, tie Viņam sacīja:

"Rabi, kad Tu esi atnācis šurp?"

26 Jēzus viņiem atbildēja: "Patiesi, patiesi Es jums saku:

jūs Mani meklējat nevis tāpēc, ka esat redzējuši zīmes, bet ka esat baudījuši no maizēm un paēduši.

27 Uzņemiet sevī nevis iznīkstošo barību, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvībai, kuru jums dos Cilvēka Dēls, jo Dievs Tēvs Viņu ir apzīmojis."

28 Tad tie Viņam sacīja:

"Ko lai darām, lai mums būtu daļa pie Dieva darbiem?"

29 Jēzus atbildēja viņiem:

"Tas ir Dieva darbs, ka jūs ticat Tam, ko Viņš ir sūtījis."

30 Tad tie sacīja Viņam: "Kādu zīmi Tu rādi, lai mēs, to redzēdami, Tev ticam? Ko Tu darīsi?"

31 Mūsu tēvi mannu ir ēduši tuksnesī, kā ir rakstīts: Viņš tiem ir devis ēst maizi no debesīm."

32 Jēzus viņiem sacīja: "Patiesi, patiesi Es jums saku: nevis Mozus jums ir devis maizi no debesīm, bet Mans Tēvs jums dod īsto maizi no debesīm:

33 jo Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm un pasaulei dod dzīvību."

34 Tie Viņam sacīja: "Kungs, dod mums vienmēr šo maizi!"

35 Jēzus sacīja viņiem: "ES ESMU dzīvības maize.

Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam."

Jāņa ev. 6,25-35

Mijā draudze!

Kādreiz man ir tāda sajūta, ka mana dzīve ir kā bezgalīgs seriāls, kurā man pašam ir galvenā loma. Vienkārši peldu līdz notikumu straumei, mēģinu risināt kādas problēmas, padarbojos, satieku cilvēkus, parunājos, pāreju mājās, atpūšos, paguļu, atkal jauna diena, atkal viss no jauna. Kādā brīdī apzinos, ka man taču ir televīzijas pults, ar ko varu pārslēgt programmu. Es pielūdzu Dievu, priecājos par Jēzus klātbūtni. Bet *džinks*, tas ir tikai viens moments, atkal televizors gandrīz vai ar maģisku spēku pārslēdzas uz seriālu, un esmu iekšā bezgalīgā plūsmā, kur vienkārši funkcionēju un spēlēju savu lomu. Kāpēc es nepalieku ilgāku laiku kopā ar Jēzu savā apziņā? Kas man liedz pajauties uz Viņu, nesekot vairs manis izplānotam sižetam, bet pieņemt to, ka Jēzus var veidot manu dienu? Ne jau mans televizors vai mana pults ir vainīgi, bet es pats esmu tas, kas izvēlas vienmēr atkal atgriezties pie *seriāla*.

Šodienas saruna starp ļaudīm, kuri sekoja Jēzum, varētu būt arī saruna starp Jēzu un mani - kas esmu iestrēdzis savās ikdienas gaitās, savās vēlmēs, jūtās un domās. Tā vien liekas, ka šeit saskaras divas atšķirīgas realitātes, kuras viena otru izslēdz, nepieņem, nesaprot. Galu galā, runa ir par mums, vai mēs satiekam Jēzu, vai mūsu ceļš noved pie Viņa, vai mēs vienkārši paejam garām. Mēģināsim arī mēs Jēzum tuvoties.

Stāsts sākas ar to, ka ļaudis meklē Jēzu un, beigu beigās, arī Viņu atrod. Dienu iepriekš bija noticis liels brīnums, Jēzus bija paēdinājis lielu ļaužu baru ar piecām maizēm un divām zivīm. Pēc tam mācekļi devās uz otru krastu, bet

Jēzus palika viens pats Dievu lūgt. Brīnumainā kārtā Jēzus ierodas kopā ar mācekļiem otrā krastā.

Kad cilvēki beidzot Viņu atrod, tie ir neizpratnē - kā tas varēja notikt, un jautā: *"Rabi, kad Tu esi atnācis šurp?"* Jēzus neatbild uz viņu jautājumu, bet runā par viņu motivāciju, kāpēc viņi Jēzu meklē: *"Patiesi, patiesi Es jums saku: jūs Mani meklējat nevis tāpēc, ka esat redzējuši zīmes, bet ka esat baudījuši no maizēm un paēduši. Uzņemiet sevī nevis iznīkstošo barību, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvībai, kuru jums dos Cilvēka Dēls, jo Dievs Tēvs Viņu ir apzīmojis."*

Ļaudis meklē Viņu tāpēc, ka meklē brīnumu. Ir taču forši, ka Jēzus var paēdināt 5000 vīrus. Kāpēc Viņam to neatkārtot? Bet lai tas tā notiktu, Jēzus ir jādabū rokā. Lai Viņš piedalās manā seriālā, atrisina visas manas problēmas, bet es par to laiku varēšu atpūsties! Cilvēki meklē Jēzu brīnumdari, bet ne Jēzu pašu. Viņi nesaprot, ka zīmes nav pašmērķis, lai kārtīgi pieēstos, bet lai rādītu mums ceļu pie tā, kas visu radījis, arī - mūs.

Ir labi, ka pateicamies Dievam par ievākto ražu, par to, ka mums ir ko ēst un dzert, ka ir jumts virs galvas un cilvēki līdzās. Un tomēr jau rīt atkal viss būs aizmirsts, jo rūpes un nemiers mūs atkal pārņems. Mums visiem visu laiku kaut kas pietrūkst. Ja kādam ir grūtības iztikt ar mazo pensiju, citam pietrūkst tuvi cilvēki un mīlestība. Var atrast daudzus iemeslus - būt neapmierinātiem. Neapmierinātība ir kā dzinejspēks, kas virza uz pārmaiņām, valstī un mūsos pašos. Tā var arī novest pie Jēzus. Un var gadīties, ka Viņš patiešām uzklausa mūsu lūgšanas, palīdzot mums. Bet tad notiek kaut kas dīvains. Jēzus atsakās Sevi pakļaut manai neapmierinātībai, Viņš aicina mani - vienkārši uzticēties.

Sarunu turpinot, ļaudis lūdz, lai Viņš pasaka, ko tiem darīt, lai būtu daļa no Dieva darbiem. Lai Jēzus dod jēgpilnas dzīves recepti - kā pareizi rīkoties. Jēzus atbild: *"Tas ir Dieva darbs, ka jūs ticat Tam, ko Viņš ir sūtījis."* Tev ir jāuzticas, nekas vairāk. Pats Dievs tev dod ticību Jēzum, kurš pilda Dieva prātu, kurš ir Viņa vēstnesis. Tomēr Jēzus sarunu biedri nav ar mieru tā vienkārši uzticēties. Lai Jēzus pierāda, ka Viņš ir no Dieva sūtīts, tā kā Mozus to darīja, kad vadīja jūdus caur tuksnesi, kad tie saņēma mannu - dienišķo maizi no debesīm.

Ja man ir kāda problēma, vai esmu gatavs to atstāt Jēzum? Nu, jā... Tūlīt nāk prātā visādi iegansti, ka nevar taču tā vienkārši paļauties, pašam arī kaut kas jādara. Tā mēs mēģinām tikt galā saviem spēkiem, bet rezultātā viss vēl vairāk sarežģījas. Ir grūti laist vaļā problēmsituācijas un uzticēties Dieva gribai - ka Viņš vēlas, lai mums būtu labi, lai mums dotu īsto maizi no debesīm, kas vienīgā var dāvināt piepildītu dzīvi, kas nav atkarīga no apstākļiem, bet balstās Dieva mūžīgā mīlestībā.

Ļaudis, dzirdot Jēzus vārdus, vēlas, lai Jēzus tiem dotu vienmēr šo maizi no debesīm. Jēzus atbild, ka Viņš pats ir šī dzīvības maize. Jēzus nav nekāda manta, ko es varu paņemt līdzi. Viņš ir dzīvs, mūsu vidū. Saņemot Svēto Vakarēdienu, mēs saņemam Jēzu. Viņš ir pie mums un stiprina mūs ar Savu klātbūtni. Jebkurā brīdī es varu pie Viņa griezties un uzticēt Viņam savu

tukšumu, izsalkumu, neapmierinātību. Un lēnām, lēnām es sāku saprast, ka Dievs mani nes, ka varu aizvien vairāk atstāt Viņa ziņā. Pat tad, kad esmu ieslīdzis savā seriālā, Jēzus ir man līdzās. Āmen.